

نشانه شناسی (ش.ش / ج.ش / زبان شناسی)

نشانه شناسی (ش.ش / ج.ش / رسا.ش / زبان شناسی) رشته ای مطالعاتی است که به توضیح سازمان نشانه ها می پردازد. در تعریف ما نشانه شناسی، عالم شناسی دوال است. **سلسله مطالعاتی** در نسخه (نسخه شناسی) یا. نشانه شناسی دو مقوم دارد:

۱/ وجه ظلمت و نور نشانه را ملتفت باشد (رهیافت به سمت خدای سبحان)

۲/ آن نشانه را کم یا زیاد عالم شناسی کند (مطالعه ی نشانه همواره در یک بومسازه ی طولی و عرضی از سپهر آفرینش و سپهر معرفت) باشد.

نشانه شناسی، مطالعه هر پدیده است از آن جهت که دلالت دارد، با تعهد به اینکه عالم ربانی یا متعلم علی سبیل نجات، آن را در میان یک حوزه و در جمع دیگر نشانه ها (با لحاظ تعامل و نسب جمع) مطالعه نماید. نشانه شناسی مانند دیدن یک یا چند درخت از یک بیشه یا جنگل عظیم است وقتی درخت را در سازمان دیگر درخت ها ببینیم. تعهد به مطالعه یک پدیده دلالتی به نگاه عالم شناختی و بومسازگانی تعهد به عالم شناسی توحیدی را موجب می شود. چون عالم عین چیزی جر عالم توحیدی نیست. بنابراین نشانه شناسی، رفت و آمد میان دال و مدلول است به نیت کشف ساختار و قواعد عام و خاص عملکرد نشانه ها (با حفظ شرایط فوق)

هدف نشانه شناسی اولاً افزایش معرفت الله است و نیز تحصیل دانایی و هوشیاری نشانه شناختی برای عبادت خدای سبحان. گویی تجلی بخشی از جنود عقل است و العقل ما عبد به الرحمن و اکتسب به الجنان (اصول کافی/

ج ۱، ص ۱۱) به عبارت قرآنی تحصیل معرفت از طریق آیات الله است:

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفُلْكِ
الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ
مَاءٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ
الرِّيَّاحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ
□ ۱۶۴ □ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَتَّخِذُ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْدَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ
اللَّهِ ؟ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ ؟ وَلَوْ يَرَى الَّذِينَ ظَلَمُوا إِذْ يَرُونَ
الْعَذَابَ أَنَّ الْقُوَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا وَأَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعَذَابِ □ ۱۶۵ بقره □

اما در نشانه شناسی توجه به چند نکته اهمیت بسیار دارد:

▪ نشانه شناسی فقط و فقط در حالتی علم است که به آیت الله بودن آن، توجه و التفات باشد. چرا که بدون این شرط تلاش محقق، حرکت در سپهر خیال است نه سپهر معرفت (اینجاست که اقدام بسیاری از مدعیان اهلیت دانشسرا، لغزیده است. چرا که چشم بی فروغ نمی تواند نشانه را ببیند چه رسد به این که از دال به مدلول برسد. مثل اینکه حداقل بدانند تمام نشانه ها تسبیح حق تعالی گویند.

▪ درباره ی نشانگان ساخته شده نیز متوجه وجوه نورانی و ظلمانی آن باشد. توضیح اینکه: بشر نشانه را به نشانگان (نشانه ای که مهندسی معکوس شده یا تماما وضع شده احتمالا با الهام اجمالی یا تفصیلی از نشانگان دیگر) تبدیل می کند و زبان و نسخه را بوسیله مهندسی معکوس نشانه های تکوینی بازسازی یا برسازی می کند و این هم بخشی از نشانه شناسی است. مانند تحلیل نشانه شناسی یک زبان، فرهنگ یا یک اثر هنری مانند یک فیلم سینمایی مثلاً. اما هر سازه ی نشانه شناختی مصداقاً از شاکله ی نیت و نهاد مصدر آن مایه می گیرد و واجد ماهیت شدید یا لطیف می شود و ماهیات بخلاف وجود که نور محض است صورت نوریه یا ظلمانیه دارد. پس نشانه شناسی فقط و فقط وقتی نشانه شناسی است که زیرساخت آن حد نصابی از شناخت قرآنی ظلمت و نور را داشته باشد. چرا که سیر در ظلمت

حتما شناخت نیست و همین طور سیر در دوال بدون مقدمات فهم
مدالیل (دوال می توانند مظهر اسم مصل حق تعالی هم باشند)

• همه ی مصادیق نسخه، نشانه اند و دال بر معنایی هستند زیرا فصل
محصل یک نسخه همین است. مطابق تعریف ما از فلسفه علم
(مطالعه متفکانه ی سپهر معرفت به هر روش که باشد به منظور
دستیابی به قواعد آن) نشانه شناسی بخشی از فلسفه علم است. نشانه
شناسی مفهومی جامع تر از زبان شناسی دارد. بشرط آن که مراد ما
از زبان دلالت نشانه های معهود در زبان ها (لغات و زبان ها: فارسی
چینی، فرانسوی و...) باشد و توسعه در معنای زبان موجب تطابق آن
دو می شود. پس زبان شناسی از دید ما بخشی از نشانه شناسی است
و لاغیر.

• علم تعبیر خواب هم از سنخ نشانه شناسی است.

• نشانه شناسی ممکن است بوسیله علوم و دانشه های دیگر مانند
علوم ادراکی و ... یاری شود.

• نشانه شناسی گاه بسیار رازآمیز و غامض و مشتمل بر نسخه های لب
دوخته است و مناطق توقف لازم بسیاری دارد (نشانه ها غیور و هدی
للمتقین هستند و لاغیر)

• نشانه شناسی **منزوی** از معارف الهی، و در نسخه ی *فارق الوحی*
(نگا. انواع نسخه) تضمین و مستندات کافی ندارد.

• مواجهه با یک نشانه منفرد یا مطالعه آن گسیخته از بومسازه آن،
نشانه شناسی نیست و می تواند راهیابی سریع به مدلول (معرفت در
یک نگاه و وصول به معانی به یک تجلی) یا احتمالا تفنن و امثال آن
تلقی شود.